

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 4.

V Ljubljani, 1. aprila 1894.

Leto XXIV.

Rôdni vâsi.

Bôgat nisi, niti slâvljen,
Ljubi moj Podkôren,
V svîlo nisi mi oprâvljen —
Prêprost si in bôren:
A bolj kot mesta gladkih cêst
In bolj kot dvôri slavnih mêt
Priljúbljen mênî tí si
Četudi slaven nisi.

V gôrskem viješ se zadólji
V lepem polukrógu
Tóstran ob zelenem polji,
Onostran ob lôgu;
A dôli z nébesnih višâv
Zrè ná-te sneg pogôrskih glâv
In gôzdi zrô nešteti
Livade, senožeti.

Kjer saméva sred dobrave
Sâmši cerkev bela,
Plitev vrelec bistre Save
Jezerce tam dela, —
Krâj njéga pa sopîha vlâk
V Trbíž, Pontebbo in Beljâk
In dalje spè drdrâje
V neznane tuje kraje.

Nad vasjó ob pustih brdih
Cesta je prostrâna,
Béli se ob skalah trdih
V dêžel Korotâna;
Po cesti tej Korošec — brât
Obískat pride čestokrat
Navdušene Slovence
Sosédne nas Korénce.

Dâ, Korénci Slave Sini
Vsékdar so še bili,
Bôgu zvesti, domovini,
Tudi v skrajni sili;
Koréncv rôd je rôd krepâk,
Povsôdi vrl in poštenjâk,
Priljudnost in zvestôba
Spremljuje ga do grôba.

Bôgat nisi, niti slâvljen,
Ljubi moj Podkôren,
V svîlo nisi mi oprâvljen, —
Prêprost si in bôren:
A bolj kot mesta gladkih cêst
In bolj kot dvôri slavnih mest
Priljúbljen mênî tí si,
Četudi slaven nisi.

Duša le Bogá mi prósi
 Vročé, neprestáno,
 Ko me britka smrt pokósi
 To mi bodi dáno;
 Pri cerkvi svetega Andreja
 Naj truplu zadnja bo odeja
 V zamrlih rajnih vrsti —
 V domači dragi prsti!

Jos. Volc.

Serafina.

(Povest. — Piše Basnigoj.)

I.

Krasu ste izvestno vže kaj slišali. Pravili so vam v šoli o znamenitih kraških jamah in votlinah, o velikanskih kapnikih, ki so res prava čuda, o rekah, ki tekó pod zemljo, pa se zopet prikazujejo na dan. Tudi izvestno niso molčali o kraški burji, ki je posnela malo ne vso prst, da kaže zemlja gola rebra — sive skale; in med temi skalnimi škrlinami se okrivajo šopki trave, da bi se umaknili sitnemu vetru. Tudi kako gábrije se dobi v mali kotlíni, koder raste veselo in zadovoljno, dokler ne pomoli svojih zvedavih vršičkov iz kotline na — burjo In takój jih zgrabi ta sovražnica ter vije z mladini vrhovi, da le s težka kljubujejo njenim napadom ter se kesajo, zakaj niso ostali vedno v tihi kotlini.

Takó je na Krasu pod zemljo — tako nad zemljo. In kakeršna je narava, prav taki so tudi ljudje. Jedni so blagih sre, kakor so ljubke cvetice med skalovjem; drugi so pa zopet trdi, kakor ostre skale. Da ne trdim tega po krivici, dokaže naj vam ta-le povest.

Kačiče se imenuje majhna vas ne daleč od Rodika. Prav za vasjó se vije železnica, ki veže Divačo s Puljem. Vasica Kačiče ni, da bi ji mogli kaj posebnega očitati. Hiše so čedne. Vsaka ima pred hišnimi vrati izpeljano trto, ki dela po leti hladno senco, pa tudi kak grozdek se priredi z njo. Za vasjó je prijazen hribec in na njem skromna cerkvica Matere Božje.

Uprav je odzvonil cerkvenik prvo zvonenje mrliču, predno ga dvignejo iz hiše in odnesó na pokopališče. Lahko ga vidimo, kako je prišel pred cerkev in gledal v vas pred Misličevo hišo. Tamkaj je bilo zbranih dokaj ljudij. Vsi so bili praznično oblečeni. Ženske so bile pa pokrite v črne rute. Vsi so gledali pred vrata, kakor da nekaj pričakujejo. Skozi okno se je videl plamen voščene sveče, ki je gorela na mizi poleg razpela. Iz hiše je bilo čuti silno ihtenje in marsikomu izmed čakalcev je tudi priplavala solza v oko, katero je skrivaj obrisal.

Zdajci zadoné žalostno zvonovi s hribca vže drugič. To je bilo znamenje, da je treba dvigniti krsto in iti z njo proti cerkvi. Ali nosila so še vedno stala v veži prazna — brez krste in nosilcev.